

267. V. Bực trí-huệ rộng lớn bỏ kia (đại trí-huệ đạo bị ngại) ra thế nào ?

D. Đây là bực sáng suốt rộng lớn, đã tới bờ giác. Nhưng vì cái lẽ còn ở thế, nên hòa quang hòa tục, hành-vi-cứ chỉ toàn là tùy duyên, nên kẻ phàm-phu và hàng Nhị thừa xem không thấy nổi.

Ba bực trí-huệ trên đây là nói tổng quát, nếu phân tích kỹ mỗi bực lại có rất nhiều trình-độ không đồng.

268. V. Tôi nghe ông giải thích pháp Phật, nhưt là thấy công việc làm của Giáo - hội đúng với chủ nghĩa Từ-bi của nhà Phật, tôi muốn theo quá, nhưng vì sợ tội phẫn sự, vậy phải làm thế nào ?

D. Công đồng là đệ-tử nhà Phật với nhau, thì đâu phải là phẫn sự. Phải biết rằng chúng ta chỉ có một thầy duy nhất mà thôi, ấy là đức Đôn-sư Thích-Ca Mâu-Ni Phật. Còn quý y thì với Phật, Hiền, Thánh, Tăng. Chừng nào ông bỏ đạo Phật mà theo một vị giáo chủ nào khác, hoặc theo một ông thầy ngoại đạo, thì mới gọi là phẫn sự. Hay là ông ngại rằng trong Giáo - hội T. D. C. S. P. H. V. N. có đức Tông-sư Minh-Trí ?

Ông nên hiểu rằng đức Tông - sư Minh-Trí, Ngài xem chúng ta như thiện hữu tri thức, Ngài đối đãi với chúng ta như một bực đàn anh do tuổi cao tác lớn, không bao giờ Ngài lấy danh nghĩa thầy trò mà dãi ngộ chúng ta. Sở - dĩ Ngài được tôn lên làm Tông-sư là do toàn thể các sắc hội viên và thiện nam tín nữ, trong một cuộc Đại-hội, tưởng niệm đến công lao cực khổ của Ngài, tưởng niệm đức hạnh của một nhà đại - đức, rồi đồng lòng tôn lên, để cảm giêng mới cho Đạo-Hội.

Từ xưa tới nay, biết bao nhiêu vị Pháp - sư, biết bao nhiêu vị thiện-sư, cũng là những bực đại-đức hoà - thượng, như đi châu-du học nhiều thầy mà dặng đặc đạo, danh tiếng lẫy-lừng. Nếu bắt tội phẫn sự, thì vô số hoà-thượng, Pháp - sư, Thiện - sư đâu có tội, đâu dặng chừng quá. Từ xưa tới nay, mỗi lần có một vị đại-đức nào ra đời, thì có biết bao nhiêu người lìa thầy, bỏ xô xô tới học, đều mang tội phẫn sự hết hay sao ?

269. V. Ông nói như vậy tôi cũng nhận, nhưng tôi còn thắc mắc chỗ này : Thầy tôi là người xuất-gia, còn đức Tông-sư là tại gia cư-sĩ, nếu tôi theo ngài sợ không phải lẽ chăng ?

D. Nếu nói can lẽ coi cũng kỳ, vì sợ có người hiểu lầm rằng tôi có ý tranh-biến hay có ý khuyến dụ ông, bằng để vậy thì chơn-lý bị khuất lấp, bởi vì ai cũng ngại nên không dám vạch ra. Vậy tôi xin lời đỡ lời : Như ngài pháp-sư An-Tông đánh lễ cầu pháp, với đức Lạc-tử Huệ-Năng trong lúc chưa xuống tóc thọ cụ túc giới, chẳng là không nên hay sao.

Chưa chừng Đạo mà lìa thầy để đặt chỗ tu chứng, thì có gì là tội. Dầu cho như thầy mà chứng đạo đi nữa, khi xa lìa thầy cũng chưa chắc là có tội. Bằng có là ngài Thiện-Tài đồng-tử, đã ngộ đạo, đã chứng đắc rồi, mà còn bỏ thầy đi tìm cá mầy chực vị để tham học thêm đó sao ? Sau khi chứng quả, ngài Thiện-Tài lại bỏ Phật Thích-Ca mà chạy theo đức Phật A-Di-Đà, cầu sanh về Tịnh-độ, chẳng là mang tội phẫn - sự hay sao ?

Nếu nói xuất-gia, thì nên hiểu thế nào là xuất-gia. Xuất là ra, gia là nhà, ra khỏi nhà nào ? Có phải là ra khỏi gia-đình vào chùa ở chăng ? Xuất-gia là ra khỏi nhà lư Tam-giới, vào nhà Như-Lai, mặc áo Như-Lai, ngồi toạ-cụ Như-Lai.

270. V. Vào nhà Như-Lai, mặc áo Như-Lai, ngồi toạ-cụ Như-Lai, là sao ?

D. Vào nhà Như-Lai là nhập Như-Lai tạng, chứng Như-Lai tánh, từ vô thì kiếp vị lai không bao giờ hư hoại, không bao giờ biến đổi, toàn thể pháp-giới-tánh là như như bất động.

Mặc áo Như-Lai, nghĩa là áo nhu hoà nhẫn-nhục, chứng bực vô sanh pháp nhân, nhưt thiết các pháp đều là tịch-diệt, chẳng động, chẳng tịnh, chẳng sanh chẳng diệt.

Còn ngồi toạ cụ Như-Lai, là các pháp đều không (chơn không), chẳng thường chẳng đoạn.

Cải nghĩa xuất-gia là như thế, chẳng phải đầu tròn áo vuông mà gọi là xuất-gia. Hễ thờ Phật là đạo chúng; ông đứng ngài chuyên ấy.

271. V. Tại sao đạo Phật không chọn lọc tin-đồ cho kỹ, ai vô tu cũng dặng hết vậy ? Bèn Tiên người ta lựa từng người, nếu không căn-bản, không thấu nhân làm học trò ... ?

D. Tại bên Phật thấy xa hữu rộng, cho nên ai tu cũng được hết, chẳng cần có căn-bản hay không, dầu sớm mai tu, chiều bỏ cũng được, bởi Phật dùng cách « viên nhân đắc-độ », nghĩa là dùng nguyên-nhân lâu dài, để người ấy về sau được Phật độ.

272. V. Nguyên-nhân lâu dài là thế nào ?

D. Nghĩa là hiện nay người ấy chỉ niệm một hai tiếng Phật thôi, cũng như hạt giống đã gieo sẵn đó. Có một ngày kia nghĩa là đời kiếp nào không biết, hạt giống đã gieo ấy được gặp duyên lành, tự nhiên nảy nở bộc phát, lẽ tự nhiên mau thành công đặc quả.

Miền gieo được hạt giống Phật, còn sự kết quả tốt đẹp thì đời nào, kiếp nào cũng chẳng sao. Vậy chớ đức Phật đó, Ngài cũng vô lượng kiếp mới viên thành, chớ có phải một ngày một buổi gì đâu.